

Anna: Jeg kan huske...

Jeg kan huske, receptionisten havde nissehue og nissekjole på.

Jeg kan huske, at skumgummifirkanten, jeg skulle stikke i, var hårdere, end jeg havde regnet med.

Jeg kan huske, hun sagde, det ville hjælpe, hvis jeg købte en hund.

Jeg kan huske, jeg købte en kat.

Jeg kan huske, lægen stirrede mig dybt ind i øjnene og tog fat i mine arme. Og jeg kan huske, jeg ikke syntes, det var særlig rart.

Jeg kan huske stakken af nålekasser på bordet bagved briksen. Der var et billede af nålen. Det lignede, den var mindst 30 cm lang og meget spids.

Jeg kan huske, sygeplejersken sagde: “du får det bare som om, du har bundet to glas champagne meget hurtigt”.

Jeg kan huske boomboxen og Norah Jones’ stemme i lokalet.

Jeg kan huske, at medicinen duftede meget sødt. Og at min kat blev helt kuldret og ville have ampullen.

Jeg kan huske, de spurgte mig, om jeg ville have hende med hjem. Nej tak, sagde jeg. Jeg ville ikke have en død baby liggende i mit køleskab.

Jeg kan huske, at der pludselig kom turbulens i flyet, idet jeg stak nålen ind.

Jeg kan huske lyden af hud, der perforeres.

Jeg kan huske, det sved.

Jeg kan huske, jeg kunne se hullet inde i nålen, der hvor væsken kommer ud.

Jeg kan huske de blå mærker, og jeg kan huske, da jeg ikke fik dem mere.

Jeg kan huske det sted på mit lår, hvor det gør mindst ondt.

Jeg kan huske, jeg havde en “yndlingssprøjte”.

Jeg kan huske, jeg havde nåleskræk.

Jeg kan huske, at ingen sagde noget i venteværelset, men kiggede ned i jorden. Jeg kan huske, jeg skammede mig.